

[Freddy Madsen.]

vere, end det var lovet. Jeg vil gerne spørge, om disse nye oplysninger dog ikke giver en smule anledning til overvejelser i regeringen.

Finanslovforslaget er blot et nyt, forstemmende udtryk for, hvordan regeringen og socialdemokratiet har ladet sig kue af de skiftende borgerlige partnere, således som det klart blev demonstreret i sidste uge. Det står klart, at finansministeren – måske mod sin vilje, hvem ved? – har ladet sig reducere til den pæne, pligttopfyldende bogholder, der registrerer de dispositioner, der passer hr. Poul Schlüter, hr. Jens Møller og hr. Brusvang. Jeg ved ikke, hvad finansministeren føler ved den rolle, men jeg ved, at det er en ynk at opleve landets største arbejderparti i den situation, det nu befinder sig i.

Deri ligger ingen antisocialdemokratisk holdning. Jeg har noteret mig, at hr. Risgaard Knudsen i et indlæg i går i Berlingske Tidende nok en gang har erklæret, at kommunisterne anser socialdemokratiet for at være hovedfjenden. Det har vi hørt før, men en usandhed bliver ikke bedre ved at blive gentaget igen og igen. Han ved meget vel, at det er storkapitalen, vi anser som hovedfjenden, og at hovedmodstanderne for os sidder til højre i denne sal. Hr. Risgaard Knudsen taler mod bedre vidende. Jeg forventer ikke, at han vil indrømme det. Jeg tvivler i det hele taget på, at han vil lytte til vore argumenter. Det er der måske heller ikke andre i den socialdemokratiske gruppe der har så forfærdelig megen lyst til. Det må vi jo foreløbig leve med, men lad os så til gengæld minde om, at det opbrud, vi har været vidne til på arbejdspladserne i den seneste tid, de advarsler, der lyder fra fagbevægelsen, og den almindelige utilfredshed, der på utallige måder kommer til udtryk i brede kredse af befolkningen, klart viser, at den politik, som også forslaget til finanslov er udtryk for, ikke kan føres videre. Kravet om, at der må dybtgående ændringer til, vokser sig stadig stærkere. Vi mener, at det alternativ, vi har lagt frem i en række forslag, er den eneste mulighed for at løse en lang række af de problemer, befolkningen og landet står over for.

Ud fra det vil vi igennem vore ændringsforslag til finansloven påvise mulighederne for en omlægning af den økonomiske politik. Ud fra disse synspunkter vil kommunisterne medvirke til den videre behandling af finanslovforslaget.

Erhard Jakobsen (CD):

Jeg havde egentlig først forestillet mig, at jeg kunne slippe nemt om ved mit indlæg her i dag, derved at jeg ville kigge i Folketingstidende fra finanslovdebatten, dengang socialdemokratiet angreb venstregeringen. Jeg er nemlig sikker på, at jeg dér kunne se, hvad hr. Christophersen ville sige – det var nemlig det samme, som den socialdemokratiske ordfører sagde over for venstregeringen – jeg kunne også vide, hvad socialdemokratiet ville svare, og jeg kunne navnlig selv have holdt den samme tale nu, som jeg holdt dengang.

Jeg siger dette for at understrege, at vi fører en debat, der er nytteløs. Vi kommer ikke ét skridt videre ved ustandselig at gentage de samme ting, blot med modsat fortegn. Når den ene regerer, så påstår den anden, at den anden kunne ordne det hele, og når den anden regerer, ja, så er det altså omvendt. Jeg tror, vi trætter lyttere og seere, vi trætter vælgerne enormt med dette. Jeg ville nok også kunne konstatere, at fremskridtspartiets tale var den samme, men det skal de da ikke høre noget ondt for, det er i den forbindelse mindre væsentligt, for de er jo ikke med, ikke fordi vi ikke vil have dem med, men fordi de selv ikke vil være med.

Jeg hørte med stor interesse – jeg kunne desværre ikke gøre det her i salen, men jeg hørte det på anden måde – hr. Erling Olsens analyse af situationen. Jeg synes, at den står, som den skal. Den viste det, som jeg selv i al beskedenhed også har forsøgt at få frem et par gange, dette, at vi er låst fast i en situation, hvor det ikke er uden betydning, hvad vi gør, men hvor vi aldrig må bilde vælgerne ind, at det, vi gør, ændrer situationen afgørende. Der er intet, vi kan gøre, som kan ændre Danmarks situation afgørende. Det skal siges rent ud til vælgerne, at vi har to punkter, der binder os. Vi har en alt for stor arbejdsløshed, og vi har et alt for stort valutaunderskud. Sætter vi ind for at gøre arbejdsløsheden mindre, så forøger vi valutaunderskuddet. Sætter vi ind for at gøre valutaunderskuddet mindre, så forøger vi arbejdsløsheden. Det er vores situation, og der gives ikke nogen politisk mirakelkur her i landet, der kan bringe os ud af den. Meget banalt sagt: måske kan den nye amerikanske præsident bringe os ud af det, hvis han er tilstrækkelig letsindig på det amerikanske folks vegne til at give frit løb for en masse offentlige udgifter, for et underskud både på det amerikanske